

Em có muốn đi cùng tôi?

Đã có những lúc, ngồi một mình giữa bầu trời xứ Tây Bắc lồng lộng gió, lồng lộng mây và dặt dừ những dãy ngô trổ bông vàng ngọt cả các triền đồi, tôi lại mong mỗi có em đi bên cạnh tôi, trong những chuyến đi đầy mê đắm của tuổi trẻ. Tôi mong có em lúc này, để lắng nghe nhịp lòng tôi đang thổn thức, vì nỗi nghẹn ngào xúc cảm đứng giữa mây trời mà man mát những yêu thương. Giá có em bên tôi lúc này, sẽ có một người để tôi sẻ chia những nghĩ suy. Chỉ cần em ngồi bên cạnh tôi, cùng tôi nhấp một ngụm café ấm giữa triền sương mây gió này. Để thấy lòng bớt chênh chao trong những chuyến đi một mình một xe suốt chuỗi ngày rong ruổi...

Em của tôi, nếu một ngày tôi gặp được em giữa dòng người vội vã của ngày tàn nơi phố thị, tôi sẽ cầm tay em, chậm rãi cùng em bỏ lại phía sau lưng tất cả. Cả những chật chội ngày thường em và tôi đang hàng ngày đối diện, cả những mệt mỏi và muộn phiền của tháng ngày quần quanh cơm áo gạo tiền. Để an tâm lên đường, “cho chuyến hành trình không vội vã.” Được không em?

Em của tôi, nếu ngày đó có thật, đó chẳng hẳn sẽ là một ngày cuối tuần Hà Nội nắng đẹp chiếu lấp lánh trên mái tóc đen óng chằm ngang vai của em. Và tôi sẽ vuốt nhẹ chiếc lá vương trên tóc em, mỉm cười với em để thấy cuộc đời bình yên quá đổi. Tôi sẽ nhẹ nhàng quàng chiếc khăn rằn cho em, tỉ mỉ đeo giáp cho em, cài mũ bảo hiểm và véo má em một cái, hỏi em đã sẵn sàng cho chuyến đi của chúng ta chưa? Em của tôi sẽ vòng tay ôm tôi thật chắc. Và chúng tôi đi, lướt nhẹ qua dòng người đang hối hả, vội vã cho ngày muộn sắp tàn, bỏ lại sau lưng tất cả những bộn bề bụi bặm của cuộc đời.

Em của tôi! Em sẽ dựa đầu vào vai tôi mà bình yên ngắm những con đường đi dọc Tổ Quốc. Tôi sẽ đưa em đến những miền đất chỉ có núi ấp núi, mây nổi mây, bầu trời vời vời một màu xanh thăm thẳm. Tôi sẽ chỉ cho em thấy dòng sông Nho Quế vắt ngang khe núi hiền hòa chảy. Tôi sẽ đưa em đến cao nguyên đá miên man, trên con đường mang tên Hạnh Phúc. Và em của tôi, em sẽ nghệt thở, choáng ngợp trong cái hùng vĩ của đất trời. Còn tôi lặng lẽ nắm chặt tay em trong niềm vui được cùng em đặt chân đến những vùng trời tự do chỉ có tôi, em và mây núi trải rộng dài thăm thẳm này. Con đường hạnh phúc như mềm mại, như rẽ lối đưa tôi và em đến mảnh đất chỉ có biển đỏ của

mảnh hoàng hôn đang treo lơ lửng trên đỉnh núi. Ở nơi đó, tôi và em sẽ đón ánh mặt trời cuối cùng trước khi ngày sắp tắt. Lặng im. Tay trong tay.

Tôi hứa sẽ đưa em đi suốt bốn mùa hoa, để em được thấy mỗi mùa, trời và đất lại ưu ái dành tặng cho những kẻ lang thang biển hoa quện hương thăm sắc. Mùa xuân về nhuộm hồng đôi má em, tôi đưa em lên với sắc hồng, sắc trắng của hoa đào, hoa mận Mộc Châu. Em sẽ hòa mình trong sắc vàng mênh mang của hoa cải. Tôi đưa em đến những con đường có màu trắng tinh khôi của hoa trấu, nở rộ từng khóm như tan trong mây, hòa trong nắng. Cuối xuân, em có đồng ý cùng tôi đi ngắm đóa quỳên đỏ cả những con đường lên đỉnh núi Fanxipan lồng lộng gió không em? Tôi hứa sẽ chỉ cho em thấy những vạt đóa quỳên đẹp như thế nào, mê say như thế nào. Hạ sang, thu về, ta cùng nhau đi ngắm dã quỳ nở vàng rực trên chân núi. Những bông hoa vàng cả núi đồi, vàng cả dòng suối và vàng cả thung lũng, làng quê, phố thị. Và tam giác mạch em ơi! Đi cùng tôi để tôi và em được bên nhau trong sắc hồng ngọt ngào của những vạt hoa li ti trải thảm khắp các triền đồi trên cao nguyên đá. Tôi và em sẽ ngồi giữa đồi hoa diêu kì đó, tôi đàn cho em hát. Hát những khúc ca ca ngợi tuổi trẻ và tình yêu. Tôi sẽ hạnh phúc ngắm em mỉm cười thật khê trong nắng vàng mật ngọt miền núi cao. Đi suốt bốn mùa hoa, để thấy em chính là bông hoa đẹp nhất, khoe sắc suốt bốn mùa trong trái tim tôi.

Em của tôi, tôi hứa sẽ đưa em đến phiên chợ vùng cao, để em cảm nhận được hơi thở của cuộc sống nơi biên viễn xa xôi này. Em sẽ thấy những chỗ xôi ngũ sắc đủ màu, thấy vại trắng cổ hun hút khói, thấy những sạp khăn áo rực rỡ sắc màu, thấy cả những đứa trẻ bé tí dắt lũ chó con ra chợ bán, thấy cả những cô gái cười tươi rói, để lộ những chiếc răng bọc vàng lấp lánh mời em bấp ngô nếp luộc còn nóng hổi. Em của tôi ơi, rồi em sẽ mê, sẽ đắm cảnh vật nơi đây. Em sẽ thương, sẽ nhớ từng nụ cười, ánh mắt nơi xa xôi này. Em sẽ thấy cuộc sống đáng yêu, đáng quý biết nhường nào. Cảm giác nhận ra đó, thực sự là một dấu mốc để em lớn lên, em trưởng thành.

Em của tôi ơi, tôi đã đi, đi tìm em suốt những ngày tháng miên miết xa xôi. Tôi thấy em giữa những khuôn mặt người lạ lẫm. Nhưng chẳng thể chạm được em. Em ở đâu giữa cuộc đời chật hẹp? Vì những lời hứa của tôi, em có thể đến bên tôi được không em?

Tôi vẫn sẽ đi, đi tiếp những tháng ngày tuổi trẻ. Và tôi vẫn sẽ đợi. Đợi một ngày có em bên tôi trên hành trình có nắng gió và tình yêu.

Em sẽ đến chứ?

Nguyễn Hạnh Hà My